

1889-07-06

þÿ μ Á - š í À Á ħ Å Å À ì £ À . . › ¬ ¼ À Á

þÿ • Á μ Å ½ . Ä ¹ ⁰ ì Á ì³ Á ± ¼ ¼ ± C o o p 2 0 0 2

Library of Neapolis Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/7935>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΠΕΡΙ ΚΥΠΡΟΥ

ΥΠΟ

ΣΠ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ

(Συνέχεια.)

Ἦσαν δ' οὗτοι οἱ Αἰγύπτιοι, ὧν ὁ βασιλεὺς Ἀμασις κατέκτησεν αὐτὴν τῷ 550 π. Χ. Ἀλλ' ἡ αἰγυπτιακὴ ἀρχὴ διήρκεσε μόνον εἴκοσι καὶ πέντε ἔτη· τῷ δὲ 525 οἱ Κύπριοι ὑπετάχθησαν ἐθελουσίως εἰς τοὺς Πέρσας ἵνα σωθῶσιν ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων καὶ προσεκάλεσαν τὸν Καμβύσην. Οὕτω δὲ ἡ Κύπρος ἐγένετο μέρος τῆς πέμπτης περσικῆς σατραπείας, οἱ δ' ἑννέα βασιλεῖς ἐγένοντο ὑπήκοοι τοῦ μεγάλου βασιλέως καὶ ἡ νῆσος ἐξηκολούθει ὑπὸ τὴν περσικὴν ἀρχὴν προβαίνουσα εἰς τὰς τέχνας καὶ τὸν πλοῦτον. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο μόνη φροντιστὴς τῶν Κυπρίων ἡ ὑλικὴ εὐημερία, ἀπεπειράθησαν πολλάκις νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἀπὸ τοῦ περσικοῦ ζυγοῦ· μέχρι δὲ τῆς ἐμφανίσεως τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τὴν σκηνὴν τῆς ἱστορίας, ἐπὶ πεντεσχεδὸν αἰῶνας, οἱ Κύπριοι ἐδράττοντο πάσης δυνατῆς εὐκαιρίας ἵνα τύχῃσι τῆς ἐλευθερίας, καὶ ὁ βίος αὐτῶν ὑπῆρξε πάλῃ διηνεκῆς μεταξὺ τῆς κατηναγκασμένης θεραπείας τῶν ξένων δεσποτῶν καὶ τῶν ἐθελουσίων ὑπὲρ αὐτονομίας ἀγῶνων. Καὶ συμμετέχει μὲν τῆς ἀποστασίας τῶν Ἰώνων κατὰ τῶν Περσῶν πᾶσα ἡ νῆσος πλην τῆς Ἀμαθοῦντος, ἀλλ' ἐπειτα ἀναγκάζεται νὰ στείλῃ ἑκατὸν πενήκοντα μακρὰς νῆας ἐπικούρους τῶν Περσῶν. Τίς δὲν γνωρίζει ἐπειτα τοὺς ἀγῶνας τῶν Ἀθηναίων πρὸς κατάρκτησιν τῆς νῆσου καὶ τίς δὲν ἐνθυμείται τὸν θάνατον τοῦ Κίμωνος κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Κιτίου; Τίς δὲν ἤκουσεν ἀπὸ τῶν βάρβρων ἐτι τοῦ σχολείου, ὅτε ἐδιδάσκετο τοὺς λόγους

Γεωμ
Εὐδοσειο
Κυπρος-Ἀθηναί
Σπ. Π. Λαμπροῦ
Ραφας

ΕΦΗΜ. Ἀθήνη

ἩΜΕΡ. 24) 6/7/1889

τοῦ Ἰσοκράτους, τὸ ἰσχυρὸν ἔνομα τοῦ ἀγαθοῦ τῆς Σαλαμίνος βασιλέως Εὐαγόρου, ὅστις τοσοῦτον ὑπῆρξε φιλέλλην καὶ φιλαθηναῖος, ὥστε νὰ σταθῇ ὁ ἀνδριάς αὐτοῦ ἐξ εὐνοίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ ἀγορᾷ; Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπεσεν ἡ νῆσος εἰς τὰς χεῖρας τῶν Περσῶν μέχρι τῆς ἐν Ἰσῶ μάχης (333 π. Χ.), ὅτε οἱ Ἕλληνες τῆς Κύπρου ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἐβοήθησαν αὐτῶν διὰ μηχανῶν καὶ πλοίων εἰς τὴν ἄλωσιν τῆς Τύρου, ἐκδικούμενοι οὕτω μετὰ αἰῶνας πολλοὺς τὴν Φοινίκην ἐκείνην, ἣτις ὑπῆρξεν ἡ μεγάλη ἀντίπαλος τῶν Ἑλλήνων καὶ κατὰ τὴν Κύπρον, ὡς πολλαχοῦ τῆς Μεσογείου. Οὐδὲ περιωρίσθησαν οἱ Κύπριοι εἰς μόνην ταύτην τὴν ἐπικουρίαν, ἀλλ' ὁ μὲν βασιλεὺς τοῦ Κιτίου ἐδωρήσατο εἰς τὸν νεαρὸν ἦρωα μάχαιραν θαυμαστήν, Κύπριοι δὲ ἄνδρες ἠκολούθησαν εἰς τὸν ναύαρχον τοῦ Ἀλεξάνδρου Νέαρχον κατὰ τὸν περίπλου τοῦ περσικοῦ κόλπου. Ἐπῆλθον ἔπειτα οἱ φιλόνηκοι

χρόνοι τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ πολλὴ ἐπεκράτησεν ἐν αὐτοῖς ἔρις περὶ τῆς Κύπρου, ἕως ἐγένετο κύριος τῆς νήσου Πτολεμαῖος ὁ Δάγος τῷ 306 π. Χ. Τότε δ' ἀπώλεσεν ἡ νῆσος ὑπὸ τοῦ Λαγίδου τῆς Αἰγύπτου τὴν σκιάν τῆς προτέρας αὐτονομίας, τοὺς βασιλεῖς αὐτῆς καὶ τὰς προνομίας, ἔγεινε δὲ κτῆμα τοῦ αἰγυπτιακοῦ στέμματος. Οἱ βασιλεῖς τῆς Αἰγύπτου ἐπεκλήθησαν καὶ βασιλεῖς τῆς Κύπρου, ἰδιαίτερος δὲ ἀρχων ἐστὶν ἔτι εἰς τὴν Σαλαμίνα καλούμενος στρατηγὸς καὶ ναύαρχος καὶ ἀρχιερεὺς ὁ κατὰ τὴν νῆσον. Ἀλλ' ἡ δεσποτικὴ τῶν Λαγιδῶν δυναστεία καὶ αἱ ἐριδες μετὰ τῶν Σελευκιδῶν τῆς Συρίας ἐπήνεγκον τέλος τὴν κατάκτησιν τῆς νήσου ὑπὸ τῆς Ρώμης, ἐπελλοῦσαν δι' αἰφνιδίου καὶ βιαίου ψηφίσματος τῆς ρωμαϊκῆς συγκλήτου, ὅπερ κατηγορήθη δεινῶς καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀρχαίων. Συνέβησαν δὲ ταῦτα τῷ 59 π. Χ.

θὺς τῶν ἀγαλμάτων δὲν ὑπῆρχεν
Εὐαγόρας φιλέλλην βασιλεὺς οὐδὲ ὄρ-
μουν πρὸ τοῦ Κιτίου τριήρεις ἀθηνα-
ϊκαί. Ἑβραῖοι μεταλλευταὶ ἐξώρυσσον
τὸν χαλκὸν τῶν μεταλλείων ὑπὸ τὴν
φρουρὰν ρωμαίων δορυφόρων. Ἡ ἀ-
ποικία δὲ αὐτὴ ηὔξανε καθ' ἑκάστην
τέλος δὲ ἡμέραν τινὰ ἀφίγησαν εἰς
τὴν Πάφον, ὑπάτου ὄντος τοῦ Παύλου
Σεργίου, δύο Ἰουδαῖοι εἴτινες δὲν ἤλ-
θον νὰ λάβωσιν, ἀλλὰ νὰ δώσωσι, δὲν
ἐζήτησαν χαλκὸν, ἀλλὰ διένεμον χρυ-

σόν. Ἐν τῇ γῇ τῆς Κύπρου ἐλάτουν
περὶ Ἰησοῦ καὶ τῶν διδαγμάτων αὐ-
τοῦ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας, ἀλλ'
ἡ νέα θρησκεία διεδόθη καὶ ἐστερεώθη
κατὰ μικρὸν καὶ μετ' ἀγῶνας πολ-
λοῦς καὶ αἱματηροῦς. Τέλος δ' ἔμως
ὑπερίσχυεν ὁ χριστιανισμὸς ἐν τῇ
νήσῳ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἰδρῦθησαν
περὶ τὰς τριάκοντα ἐπισκοπὰς, ὧν
προϊστάτω δίκην μητροπόλεως ἡ Κων-
σταντία, ἤτοι ἡ παλαιὰ Σαλαμίς.
Διεδόθη δὲ ἡ νέα θρησκεία μετὰ τῶν
αὐτῶν καὶ ἀλλαχοῦ ἐξωτερικῶν τύ-
πων καὶ ἐπληρώθησαν μὲν αἱ ἀκταὶ
καὶ αἱ ἀκρώρειαι τῆς νήσου ἐκκλησι-
ῶν καὶ μοναστηρίων καὶ εἰκόνων θυ-
ματουργῶν καὶ ἐφαίδρυναν τὰς ἐρη-
μίας αὐτῆς πανηγύρεις θρησκευτικαί,
ἀλλὰ δὲν ἐξέλιπε τελέως ἡ ἀνάμνησις
τοῦ παρελθόντος, παρὰ δὲ τὴν Πανα-
γίαν τοῦ Κύκκου καὶ τὴν Τροδίτισ-
σιν καὶ τὴν Χρυσορογιατίσσαν λα-
τρεῖται, ὡς λέγουσιν, ἡ Παναγία ἢ
Ἀφροδίτισσα. Ἄλλ' ἡ μιγὰς αὕτη ἀ-
γία δὲν εἶνε φαιδρὰ ὡς ἡ Κύπρις καὶ
ἡ Παφία, ἀλλὰ στυγνὴ τις καὶ ἔχει
τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστοὺς μελαγχολί-
ας ὡς τις εἰκὼν ἱστορηθεῖσα ὑπὸ Λου-
κᾶ τοῦ Ἀποστόλου, κατὰ τὴν κοινὴν
δόξασιν. (ἀκολουθεῖ).

ΕΦΗΜΕΡΙΣ Ἀθήνη
ἩΜΕΡΑ 24)6 / 7 / 1889